

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Principprogram for Kommunistisk Parti i Danmark

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: [1993]

Emne: Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Kommentar: På forsiden : Lidt af livets mangfoldighed i Danmark

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Principprogram for Kommunistisk Parti i Danmark

**Principprogram for
Kommunistisk Parti i Danmark**

Vedtaget på stiftende
kongres i København
7. november 1993.

Illustrationer: Jørn Mathiassen
Tryk: Kruses Offset a/s

Udgivet af:
Kommunistisk Parti i Danmark
Frederikssundsvej 82
2400 København NV
Tlf. 31 86 85 72 og 38 88 28 33

ISBN 87-984965-0-6

PRINCIPPROGRAM

for
Kommunistisk Parti i Danmark

INDHOLDSFORTEGNELSE

Den kommunistiske verdensanskuelse	2
Klassekampen	4
Arbejderklassen skal tage initiativet	6
Kapitalismen	6
Monopolkapitalisme og imperialisme	7
Statsmonopolistisk kapitalisme	8
Europæiske monopolars ambitioner	9
Monopolernes magtudøvelse	10
Fred - og frihed fra udbytning	10
Grundlæggende menneskerettigheder	11
I Danmark gælder det	12
Folkets aktiviteter skaber forandringer	12
Fagbevægelsen - den stærkeste folkelige bevægelse	13
Aktionsenhed	14
Enhed mod storkapitalen nødvendig	14
Antimonopolistisk kamp og antimonopolistisk demokrati	15
Socialismen	16
Kommunismen	18
Kommunistisk Parti i Danmark	18

Den krise, det danske samfund befinder sig i, løses ikke ved lapperier. Den skyldes ikke forbigående vanskeligheder, men forhold, som kun dybtgående ændringer af samfundet kan overvinde.

Danmark er et rigt land. Produktionsapparatet er veludviklet. Den danske befolkning er dygtig og arbejdssom. Uddannelsesniveaet er højt. Det er derfor muligt at tilfredsstille alle menneskers behov for gode og billige varer, boliger og tjenesteydelser, så trykthed i tilværelsen og menneskelig udfoldelse kan sikres hele befolkningen.

I stedet går det den modsatte vej. Produktionsapparatet udnyttes ikke i overensstemmelse med befolkningens behov. Hundrede tusinder af arbejdende mennesker kastes ud i arbejdsløshed. Sociale, kulturelle og sundhedsmæssige bevillinger skæres ned, hvorimod der er frit slag for stigende profitter og militære bevillinger.

Hvorfor går det sådan? Fordi landets rigdomme og produktive muligheder kontrolleres af storkapitalen, ikke af folket. Vi lever i et samfundssystem, der har overlevet sig selv.

Den kapitalistiske produktionsmåde bygger på, at hensynet til kapitalens profit går forud for hensynet til menneskene.

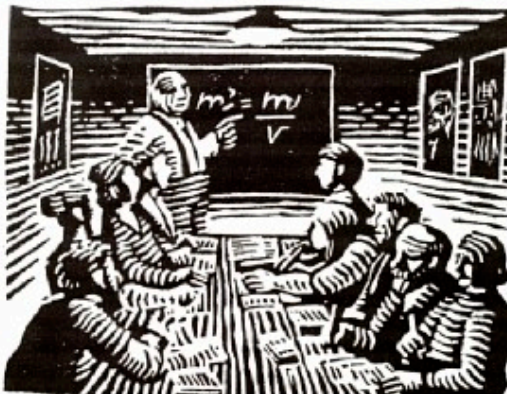
Det danske samfunds krise kan således kun overvindes ved at opbygge et samfundssystem, hvor produktionsmåden primært bygger på hensynet til alle samfundsmedlemmers behov.

Kommunistisk Parti i Danmark vil vie sine kræfter til en sådan samfundsforandring.

I det følgende gør vi rede for det grundlag, vi bygger på, inspireret af Marx, Engels og Lenins videnskabelige arbejder og for principperne i de kampmetoder, der kan føre til dannelse af et socialistisk samfundssystem.

Den kommunistiske verdensanskuelse

Som kommunistisk parti bygger vi på Marx' og Engels' videnskabelige resultater. Det, der sammenfattes som den dialektiske og historiske materialisme.

– på videnskabeligt grundlag

Den kommunistiske verdensanskuelse er materialistisk. Den opfatter verden som uafhængigt eksisterende af menneskers bevidsthed. Den er dialektisk. Intet er definitivt eller absolut. Nyt opstår, vokser, modnes, går i forfald og dør. Og efterfølges af nyt på et højere trin som resultat af, at modsatte kræfter påvirker hinanden.

Denne verden i evig udvikling følger bestemte lovmæssigheder, som kan forstås og forklares. Ved indsigt i disse lovmæssigheder har mennesker gennem hele deres historie bevidst kunnet udnytte og omforme de naturgivne råstoffer og kræfter i en produktion til dækning af deres behov.

Sådanne lovmæssigheder gælder også for det menneskelige samfund og dets historiske udvikling. Ved at forstå og beherske lovmæssighederne kan mennesker udnytte dem til at styre deres indbyrdes samfundsmæssige forhold.

Produktionen er foregået under forhold, hvor ejendomsretten til produktivkræfterne (arbejdskraft, råstoffer og redskaber) har været afgørende.

Produktionsforholdene har, bortset fra menneskehedens første primitive barndom, opdelt mennesker i klasser som besiddende og besiddelsesløse og skabt klassemodsatninger: Et mindretal, der ejer og råder over produktionsmidlerne og bruger dem og den magt, det tiltager sig, til at tvinge det store besiddelsesløse flertal til at arbejde for sig og lade sig udbytte. Og på den anden side det besiddelsesløse flertal med dets stadige kamp for at begrænse og i sidste ende afskaffe udbytningen.

Produktionsforholdene danner grundlag for det øvrige samfundsmæssige liv, som genspejler produktionsforholdene og styrkeforholdet mellem klasserne.

For at forstå forandringerne i produktionsforholdene må vi analysere produktivkræfternes udvikling. For at forstå nye samfundsmæssige strømninger, ideer og institutioner, må vi analysere produktionsforholdenes og klassekampens udvikling.

Det er i denne sammenhæng, kommunister taler om den videnskabelige socialisme.

Klassekampen

Under de forskellige herskende samfundsformationer gennem tiderne var det kampen og styrkeforholdet mellem de besiddende og de besiddelsesløse, der drev selve samfundsudviklingen fremad. I de klassiske marxistiske tekster er det udtrykt sådan, at det er klassekampen, der er historiens drivhjul. Tidligere samfundsformationer udviklede mange forskellige klasser og lag, hvoraf flere under nye betingelser har overlevet til vore dage. Kapitalismen udviklede to nye klasser: Kapitalistklassen og arbejderklassen. De er begge karakteriserede ved deres forhold til produktionsmidlerne: Den ene har ejendomsretten til dem, den anden har kun sin arbejdskraft at falbyde. Den sidstnævnte klasse vokser hele tiden talmæssigt, mens den første svinder ind.

Disse to klasser har i vor tid og i Danmark så godt som fortrængt alle andre klasser. Den danske arbejder-

de retfærdiges søvn
de syndiges søvn
nogen, der ikke sover

klasse omfatter nu langt over halvdelen af befolkningen, og kapitalisterne er blevet betydelig færre. Samtidig har den måde, som kapitalen er organiseret på betydet, at udbytterforholdet er blevet særdeles ugenomsommeligt for de udbyttede. Uanset disse forskydninger føres klassekampen her som i andre højt udviklede lande nu på kapitalens vilkår.

Den kapitalistiske produktionsmåde har forvandlet den menneskelige arbejdskraft til en vare. Som enhver anden vare er arbejdskraften underkastet markedsøkonomiens lovmæssigheder, disse slår igennem med varierende kraft, påvirket af styrkeforholdet mellem de to klasser.

I en tid, hvor kapitalen gennemlever store kriser, hersker massearbejdsløshed. Store dele af den kapital, der er til rådighed, investeres ikke i produktion, men i spekulation.

Arbejderklassen skal tage initiativet

Politikere, der er valgt til at forsvare arbejderklassens interesser, gør det ikke. Tværtimod ser klassen sine tilkæmpede rettigheder forsvinde én efter én. Samtidig lider arbejderklassen af den passivitet, der dels er forårsaget af socialismens midlertidige tilbageslag og dels af kapitalismens forstærkede offensiv i 80'erne. Såvel reformisternes klassesamarbejdslinie som venstrefløjens ideologiske splittelse og manglende perspektiv spiller en afgørende rolle.

Situationen, som den internationale arbejderklasse i

90'erne befinder sig i illustrerer, hvorledes klassekampen på begge sider udspiller sig under tre hovedformer: Den økonomiske, den politiske og den ideologiske.

Det er nødvendigt at bryde den onde cirkel, som arbejderklassens kamp er fanget i, og som karakteriseres ved, at kapitalisterne har initiativet. Arbejderklassen skal demonstrere flertallets styrke i et samfund, der kalder sig demokratisk. Det er også nødvendigt, at klassen svarer på kapitalens internationale organisering ved at styrke sit internationale sammenhold. De nye betingelser kræver en stærk solidaritet i den internationale arbejderklasse.

Kapitalismen

Historisk er såvel udbytning som klassekamp foregået under forskellige former og har gennemgået forskellige udviklingstrin. Et gennemgående træk ved kapitalismen er den stadigt stigende samfundsmæssiggørelse af produktionen. Det betyder, at den enkelte producent ikke mere producerer for at tilfredsstille sine egne eller en afgrænset gruppes behov, men at produktionen retter sig mod hele samfundet. Samtidig er tilegnelsen af overskuddet – profitten – privat. I denne kendsgerning ligger en af kapitalismens væsentligste indre modsætninger gemt.

Kapitalismen udfoldede sig i 1800-tallet under en liberalistisk markedsøkonomi. Sammen med profitjagten var det den fri konkurrences ubønhørlige junglelov, der gennemtvang en voldsom produktionsmæssig, men og-

så blind vækst. Det førte til kaos og stadigt mere omfattende kriser.

Vældige nationale og overnationale kapitalsammenlutninger har i det 20. århundrede søgt at modvirke dette ved forsøg på styret markedsøkonomi, planlægning og kontrol. Som redskab har de øget deres magt over statsapparatet. Ikke blot som klassemæssigt magtorgan, men også som styringsorgan i deres egne klasseinteresser i form af statsmonopolisme.

De har været i stand til at påvirke udviklingens og krisernes forløb og former. Men profitjagten giver ikke en harmonisk og krisefri udvikling, tværtimod skærper den det kapitalistiske systems indre modsætninger.

Kapitalismen befinder sig på det imperialistiske udviklingstrin. Allerede før 1. verdenskrig rådede nogle få stormagter over stort set hele kloden. Tiden herefter har været præget af to verdenskrige og af den kraft, som de socialistiske lande udviklede som en modvægt mod imperialismen.

Uanset hæmningerne i imperialismens politiske manøvrer muligheder udvikledes nye og mere effektive produktivkræfter. Den videnskabelig tekniske revolution, som vi kun har set begyndelsen til, kræver kapitalinvesteringer af hidtil uset omfang. Det kræver strukturforandringer i produktionens organisering og forholdene, hvorunder der produceres.

Monopolerne koncentrerer sig i større og verdensomfattende enheder, og den imperialistiske politik tilstræber at beherske alle verdens råstoffer og befolkninger for at sikre monopolernes fortsatte profitjagt.

Kapitalismen befinder sig på et udviklingstrin, hvor det hidtidige statsmonopolistiske system ikke mere alene kan spille rollen som varetager af monopolernes interesser.

Monopolkapitalisme og imperialism

Kapitalismen undergik voldsomme forandringer på tærskelen til det 20. århundrede: Kapitalismen udvikledes til monopolkapitalisme, der bl.a. økonomisk kendetegnedes ved en enorm koncentration og centralisering i store dominerende monopoler, sammensmeltning af bank- og industrikapital til finanskapital samt kapital-eksportens voksende betydning.

Politisk kendetegnedes dette trin i kapitalismens udvikling ved reaktion: Samlingen af enorm økonomisk magt på få hænder betød en tilsvarende samling af politisk magt. Kapitalismens udvikling til monopolkapitalisme afviklede ikke den indbyrdes konkurrence. Den foregik nu tværtimod mere skærpet og med inddragelse af hele stater.

Monopolkapitalismen var forudsætning for udviklingen af imperialismen, som omsætter monopolernes jagt på profit til politikken. Bestræbelserne på dominans over konkurrenterne, dominans over råvare- og afsætningsmarkeder og udbytning af andre landes befolkninger.

Den tidligere opdeling af verden mellem kolonimagterne – kolonialismen – svarede ikke længere til styrkeforholdet mellem de fremvoksende monopoler og sta-

ter, hvorfra de opererede. 1. og 2. verdenskrig var forsøg på at finde løsninger på dette nye styrkeforhold. I denne proces blev oprustningen, og dermed rustningsmonopolerne, en væsentlig faktor i den kapitalistiske økonomi.

Monopolkapitalismen betød også skærpet udbytning og undertrykkelse af arbejderbefolkningen i monopolernes "hjemlande". Det revolutionære opsving i arbejderklassen, der dels var bestemt af de omfattende kriser i det kapitalistiske system, dels som følge af opbygningen af den første socialistiske stat i Rusland, førte til monopolernes anvendelse af de mest reaktionære undertrykkelsesformer. Mest ekstremt kom det til udtryk i den tyske nazisme, den italienske fascisme og den japanske militarisme.

Efter afslutningen af 2. verdenskrig skabtes et helt nyt verdensbillede: Socialismen blev opbygget på 1/3 af kloden. Dermed var monopolkapitalen berøvet væsentlige profitekilder og indflydelsessfærer. Verdensfreden blev afløst af "kold krig", hvor den imperialistiske strategi blev at "inddæmme kommunismen", "rulle kommunismen tilbage" og påføre de socialistiske lande et enormt oprustningskapløb.

Den internationale klassekamp blev drastisk skærpet med "den kolde krig". De imperialistiske stater, med USA som den stærkeste økonomiske, politiske og militære supermagt i spidsen, førte klassekampen på alle niveauer: Ved anti-kommunisme og anti-sovjetisme, ved økonomisk blokade og boykot, ved politiske, militære og efterretningsmæssige provokationer, ved kul-

turel boykot og diskrimination. Men først og fremmest ved en enorm militær oprustning ikke mindst med nye masseødelæggelsesvåben.

I kolonierne forsøgte nationale befrielsesbevægelser at frigøre sig fra kolonimagternes undertrykkelse gennem nationale, folkelige rejsninger. Landene blev enten brutalt nedkæmpet af de imperialistiske magter, eller de fik deres selvstændighed på papiret, mens de reelt var totalt underlagt en imperialistisk neokolonialisme.

I de kolonier, hvor det lykkedes at bryde med imperialismens undertrykkelse og etablere en national, folkelig udviklingsvej som en overgangsform til socialisme, lykkedes det kun i kraft af støtte fra de socialistiske lande og oftest under direkte militær konflikt med imperialismen. Vietnam, Nordkorea og Cuba er eksempler herpå.

Statsmonopolistisk kapitalisme

Undertrykkelse og udbytning af arbejderbefolkningerne i de kapitalistiske lande antog nye former. Allerede før 2. verdenskrig – og i hurtigt tempo derefter – udvikledes en omfattende statsmonopolkapitalisme, som bl.a. kendetegnes ved monopolernes øgede dominans og udnyttelsen af statsapparatet.

Der fandt fortsat en skærpelse sted af konkurrencen mellem de enkelte monopoler og kapitalistiske stater. Men denne var underlagt den fælles kamp: Kampen mod socialismen.

De overnationale monopoler sætter udbytning og un-

- fascismen - et mangehovedet uhyre

dertrykkelse af U-landene i system og dirigerer de væsentligste dele af den internationale økonomi via bl.a. internationale sammenslutninger som Den Internationale Valutafond og Verdensbanken og i sammenhæng med GATT-forhandlinger og G7-topmøder.

Som led i den skærpede konkurrencekamp, og for at koordinere monopolernes magt og indflydelse, udvikledes EF med henblik på at skabe et samlet, statsmonopolistisk system for hele Europa. Ved siden af de socialistiske landes samvirke centreredes økonomi og magt mere og mere i tre blokke: EF, USA og Japan.

Europæiske monopolers ambitioner

EF vil udvikles både i bredden og i dybden. Flere landes optagelse i EF planlægges, og der er skabt aftaler med flere østeuropæiske lande, der underlægges monopolerne i EF. Tilsvarende gør sig gældende for en række lande omkring Middelhavet uden for EF.

EF søges udviklet i dybden frem mod en fuldstændig afvikling af nationalstaterne som selvstændige beslutningstagere i alle væsentlige økonomisk, politiske, udenrigspolitiske og militære spørgsmål. Nationalstaternes parlamenter erstattes i disse afgørende spørgsmål af ikkevalgte overstatslige organer. Disse er fuldstændig udenfor folkernes kontrol og indflydelse og anvendes som direkte styringsredskab af monopolerne. EF er hermed udviklet til et kompliceret overnationalt statsmonopolistisk apparat, der nu betegner sig selv Europa-Unionen.

Monopolernes magtudøvelse

Monopolernes indflydelse udøves gennem statslige eller statslignende administrative magtorganer på tre niveauer:

a) Gennem de gamle nationalstater.

De er stadig den kanal, hvorigennem monopolernes hovedindflydelse går, og hvorigennem deres herredømme over befolkningerne udøves mest direkte. På dette plan kan de støtte sig på en gammel tradition, og de har højtudviklede, detaljerede og vel gennemprøvede mekanismer til deres rådighed.

Det er også på dette plan, en eventuel militær magtudøvelse med størst sikkerhed foretages. Det er dog samtidig en ulempe for monopolerne, at nationalstaten er traditionel skueplads for klassekampe, og at folkelige kræfter vil forsøge at gøre deres indflydelse gældende.

b) Gennem nye, regionale statslignende organisationer som EF og NAFTA (Den Nordamerikanske Frihandelsaftale).

De regionale unioner imødekommer et objektivt behov hos de overnationalt monopol for en kanal, hvorigennem store markeder kan organiseres og en basis for global, økonomisk og militær indflydelse kan tilvejebringes.

Det er organisationer, der står udenfor folkelig indflydelse og kontrol.

c) Gennem globale organisationer som FN, Verdensbanken, Den internationale Valutafond, G7-møder, GATT og lignende.

Denne kanal åbner mulighed for varetagelse af fælles imperialistiske interesser og eventuel fælles global planlægning (Golf-krigen, verdenshandelen, integration af tidligere socialistiske lande m.v.). Den tilvejebringer rammer for mulig udligning af imperialistiske modsætninger, som det f.eks. ses ved GATT-forhandlingerne.

Hovedinstrumenterne for overnationalt monopolers magtudøvelse er stadig nationalstaterne og i hastigt voksende grad de regionale organisationer. Men de globale instrumenter spiller en voksende rolle.

Den øgede regionale integration indeholder kimen til en skærpelse mellem de imperialistiske centre. USA opbygger med NAFTA en handelspolitisk union med Canada og Mexico. Denne kan udvides med andre store stater i Latinamerika.

Japans samhandel med landene i Sydøstasien er øget. I forlængelse heraf arbejdes på en blokdannelse af økonomisk, politisk og militær karakter.

Fred – og frihed fra udbytning

Kommunisterne advarer mod denne udvikling, den bærer krig og tilintetgørelse af menneskeheden i sit skød.

Konsekvent kamp for freden er menneskehedens største forpligtelse. Men kampen for freden skal rettes mod de kræfter, der skaber krigen. Derfor er kampen

- dialog mellem åndens og håndens arbejdere.

mod monopolkapitalen og imperialismen forbundet med kampen for freden. Ja, opgør med monopolkapital og imperialismen er selve forudsætningen for, at kampen for freden krones med sejr.

Monopolkapitalens dominerende magt er årsag til, at ethvert fremskridt på stort set alle samfundslivets områder må ske i kamp mod denne magt.

Kampen mod arbejdsløshed – for øget beskæftigelse, for sociale, demokratiske og kulturelle fremskridt. Kampen for national selvbestemmelse mod EF, mod militære alliancer og blokke, mod økonomisk blokpolitik, for en udvikling, der tager hensyn til miljøet, for en udvikling, der skaber anstændige udviklingsmuligheder for verdens fattige lande – disse kampe er konkrete udtryk for kampen mod monopolkapitalen.

At fravriste monopolerne magt, er således selve grundlaget for menneskelige fremskridt i dag. I denne kamp må alle de klasser, lag og grupper forenes, som undertrykkes af og ikke har fælles interesser med monopolerne: Den altovervejende del af Jordens befolkning.

Dette betyder konkret for dansk arbejderklasse:

- * Aktivt at virke for udmeldelse og opløsning af EF.
- * Aktivt at virke for Danmarks udmeldelse af NATO.
- * Øget solidaritet med alle kræfter, der undertrykkes af imperialismen.
- * Afvisning af, at FN bruges som imperialismens redskab.

- * Fortsat kamp mod oprustning og krig.
- * Afvisning af alle militære og økonomiske blokke, der undertrykker andre folk.
- * At medvirke til en udvikling, hvor verdens fattige sikres anstændige leveforhold, fri for undertrykkelse og udbytning.
- * Medvirke til en udvikling, hvor hensynet til det globale miljø sættes i højsæde.
- * At styrke den antimonopolistiske kamp, ikke mindst gennem en forstærket og fornyende rolle for fagbevægelsen.

Grundlæggende menneskerettigheder

I Danmark sikrer grundloven formelt retten til at tænke, tro og tale. Menneskerettigheder er også retten til et liv i økonomisk og social tryghed. Det er disse fundamentale rettigheder, der krænkes:

- Når arbejdsløshed og social nød ødelægger tilværelsen for hundrede tusinde af mennesker,
- Når tusindvis af unge kun har håbløshed som eneste fremtid,
- Når ældre vantrives,
- Når flygtninge og indvandrere diskrimineres.

På tærskelen til årtusindskiftet rummer de udviklede kapitalistiske lande sådanne økonomiske og tekniske ressourcer, at det er muligt at opfylde alle menneskers behov for en bedre tilværelse.

I Danmark gælder det:

- Retten til arbejde, som er en livsbetingelse for alle menneskers økonomiske, sociale og kulturelle udfoldelse.
Det er samfundets ansvar at sikre arbejde til alle, og gøres det ikke, må der ydes fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.
- Uddannelse til alle er en nødvendighed for at sikre både personlig og samfundsmæssig udvikling. Det er helt afgørende at være bevidst om, at kun et sammenhængende uddannelsessystem af både praktisk og teoretisk karakter kan opfylde nutidens krav om stadig og vedvarende uddannelse af befolkningen.
- En sund og tidssvarende bolig er et helt elementært behov for alle. For at opfylde dette behov skal økonomisk spekulation fjernes fra boligbyggeriet.
- Social sikkerhed, er en betingelse for, at mennesker kan leve og trives. Ung som gammel, arbejdende eller arbejdsløs – alle har vi et fundamentalt krav på social sikkerhed, når sociale, helbredsmæssige eller andre problemer trænger sig på.
- Arbejdsmiljøet og det ydre miljø må aldrig udgøre en trussel mod menneskers sikkerhed og sundhed. I dag er truslen først og fremmest til stede, fordi det bedre "betaler sig" at lemlæste mennesker på deres arbejde eller udsætte dem for helbredsmæssig risiko end at sikre, at både arbejdsmiljøet og det ydre miljø er sundt. Derfor skal den nye teknologi anvendes til at forbedre arbejdsmiljøet og skabe en forureningsfri produktion.

Arbejdsgivere og virksomhedsejere, der krænker denne målsætning, skal fratages retten til at drive selvstændig virksomhed og yde fuld erstatning til de skadelidte.

- Kulturel udfoldelse skal understøttes. Et rigt kulturliv, der både værner om gammel kultur, den eksperimenterende, fremtidsskabende, og folkelige, skal medvirke til at gøre livet rigt for alle. Institutioner som folkebiblioteker, fritidsuddannelser og fritidsaktiviteter skal være et muligt tilbud for alle.
- Demokratisk indflydelse på egen tilværelse og på samfundets udvikling er ikke bare et spørgsmål om at sætte kryds hvert fjerde år ved valg til parlamentariske forsamlinger. Det er først og fremmest et spørgsmål om at give befolkningen reel indflydelse lokalt, regionalt og nationalt. Indflydelsen må bl.a. komme til udtryk ved dels at lokale, regionale og landsdækkende folkelige organisationer får en afgørende rolle i de politiske beslutningsprocesser og dels, at valgte politikere kan afsættes, såfremt de ikke handler i overensstemmelse med det program, de lod sig vælge på.

Folkets aktiviteter skaber forandringer

I dagens Danmark er der et betydeligt svælg mellem de økonomiske og tekniske muligheder for en bedre tilværelse og de faktiske forhold. Massearbejdsløshed, manglende uddannelsesmuligheder, social nød og di-

rekte armød og en voksende afvikling af befolkningens demokratiske indflydelse, er karakteristisk for det danske samfunds nuværende udvikling. Ingen af disse forhold er skabt gennem naturkatastrofer: De er skabt af mennesker – og de kan forandres af mennesker. Forandringer kommer først, når mennesker organiseret forlanger forandringer, der kan skabe økonomisk og social tryghed og reel demokratisk indflydelse på samfundets udvikling.

Fagbevægelsen – den stærkeste folkelige bevægelse

Arbejderklassens stærkeste redskab i den faglige og politiske kamp er enhedsfagbevægelsen. Dens styrke er, at den samlet kan træde op mod arbejdsgivernes og monopolkapitalens bestræbelser på at sikre sig:

Flest mulige arbejdskraftreserver, længst mulig arbejdstid, mest effektiv udnyttelse af arbejdskraften, lavest mulig arbejds løn, arbejdernes svagest mulige organisering, nedbrydning af arbejderklassens politiske bevidsthed om egen selvstændige rolle i samfundet.

Den nuværende situation i dansk fagbevægelse er, at dens toneangivende reformistiske ledere har kapituleret i kampen for den nødvendige samfundsmæssige forandring.

Det betyder, at arbejderklassen må befri fagbevægelsen fra politiske bindinger til partier, der fastholder, at der ikke findes alternative samfundsmodeller til kapitalisme og markedsøkonomi.

– fra besættelsestiden: Henrettelserne. De dræbte mindes.

Det betyder, at arbejderklassen må genskabe fagbevægelsen som kamporganisation, der vælger side i kampen mellem køber og sælger af arbejdskraft.

Det betyder, at fagbevægelsen skal gøres til et redskab, der i arbejderklassens kamp for sine løn- og arbejdsvilkår, under alle forhold tjener medlemmernes interesser.

Det betyder, at demokrati skal genindføres i fagbevægelsen. Det er ikke ledernes fagbevægelse, men medlemmernes. De skal bestemme, hvilke mål der sættes af bevægelsen og hvilke midler, der skal anvendes i kampen for at nå dem.

Kun under sådanne vilkår kan fagbevægelsen bane vej til forandringer, der opfylder dens historiske rolle, som består i at frigøre arbejderklassen fra kapitalismens udbyttersamfund.

Aktionsenhed

Kommunisterne anerkender, at der både i fagbevægelsen og andre folkelige organisationer er forskellige politiske, ideologiske, religiøse og moralske holdninger. Trods disse forskelligheder er det afgørende for at skabe forandringer, at der mobiliseres for størst mulig samling om de spørgsmål, der kan skabes enighed om. Aktionsenhedens metode er at sætte det i forgrunden, enigheden omfatter, at være loyale overfor det fælles grundlag, som er skabt, men samtidig respektere de forskelligheder, som også findes.

Alle større folkelige bevægelser i nyere tid har været

båret af denne ledetråd i kampen. Det gælder modstandskampen i 1940-45, kampen mod Atlantpagten (NATO) i slutningen af 1940'erne og kampen mod Danmarks EF-medlemskab i begyndelsen af 1970'erne og senere mod EF-Unionen.

Den brede folkelige modstand mod den atomare oprustning satte dybe spor i 80'ernes politiske liv og den folkelige bevidsthed. Fredskampen i 80'ernes Vesteuropa var på mange måder en af de største succeser for aktionsenhedens metode, og er stadig en del af grundlaget for den respekt kommunisterne nyder i brede kredse.

På samme måde blev aktionsenheden udviklet, når der skulle vises solidaritet med undertrykte folk og nationer. Talrige faglige aktioner er gennemført efter samme principper, ligesom kvindernes nationale som internationale samarbejde og aktioner har vist sine resultater. Overalt, hvor mennesker lever og kæmper, er det den fælles handling, der giver grundlag for resultater.

Enhed mod storkapitalen nødvendig

Modsætningerne i det danske samfund er først og fremmest udtryk for, at klassekampen fortsat eksisterer. Den stopper ikke, fordi nogle erklærer den død. Tværtimod skærpes klassemodsatningerne i disse år både nationalt og internationalt.

Det stiller tilsvarende krav om, at alle, som presses af storkapitalens og monopolernes krav om voksende

profit finder sammen for at bryde deres magt og skabe en menneskeværdig tilværelse for det store flertal, som kun har deres arbejdskraft at sælge.

Den antimonopolistiske kamp og det antimonopolistiske demokrati

Den stadig voksende koncentration af magt og kapital i de store nationale og internationale monopolvers hænder kan betyde demokratiets endeligt. Eller i bedste fald opretholdelse af et skindemokrati. Heraf følger som en logisk konsekvens, at enhver kamp for fastholdelse eller udvidelse af befolkningens demokratiske rettigheder nødvendigvis må være en kamp mod monopolerne – en antimonopolistisk kamp.

Monopolernes forbundethed med det imperialistiske system gør dem til fjender af fred og national suverænitæt. Deres politik efter det socialistiske verdenssystems sammenbrud dokumenterer dette til overflod. På samme måde gør deres stadige forsøg på at forøge udbytningen af arbejdskraften dem til fjender af ethvert demokratisk fremskridt samtidig med, at de søger at tiltage sig større og større magt over statsapparatet.

Som en følge heraf vil alle økonomiske kampe uvægerligt også få politisk karakter. Arbejderklassens lønkamp bliver også en kamp om statens foranstaltninger. Krav om forbedringer for befolkningen bliver også krav om en ny politik.

Det betyder ligeledes, at monopolkapitalisterne dagligt fører en indbyrdes nådesløs kamp for, hver for sig

at undgå den almene kapitalistiske krise og dens følger, hvor kun de stærkeste overlever. En anden følge er, at nye og brede lag af befolkningen, gennem monopolerens politik tvinges til at leve på arbejderklassens økonomiske vilkår. Der sker en stadig proletarisering af nye grupper af befolkningen.

Klassemodsatningerne skærpes og bliver stadig tydeligere. Det er tidens kendetegn, at monopolerens indflydelse på og udnyttelse af politikere, folketing og regering, danner grundlag for det generalangreb, der er sat ind overfor – ikke blot arbejderklassen, men overfor de bredeste lag af befolkningen. I modsætning hertil står befolkningens flertal, som ud fra fælles interesse kan samles til forsvar for og udvidelse af de demokratiske rettigheder.

Det er således klart, at ethvert demokratisk fremskridt skal vindes i kamp mod monopolerne. Enhver udvidelse af folkets demokratiske rettigheder vil nødvendigvis være i strid med monopolkapitalens interesse, og demokratisk kamp vendt mod monopolerne.

Antimonopolistisk demokrati er ikke et mål i sig selv, men en demokratisk erobring i klassekampen. En erobring, der er nødvendig for at stække storkapitalens udnyttelse af statsapparatet i egen interesse. Omvendt er det nødvendigt for arbejderklassen og dens forbundsfæller at gøre sig til den afgørende faktor i samfundsudviklingen. Det antimonopolistiske demokrati drejer sig om at forskyde styrkeforholdet i samfundet til fordel for arbejderklassen. Målet for kampen er det socialistiske samfund.

Socialismen

Det 20. århundrede har været præget af voldsomme begivenheder i menneskenes historie. 1. verdenskrig, den russiske revolution i 1917, 2. verdenskrig, atombomben mod Hiroshima i august 1945 og den dermed permanente trussel mod menneskehedens eksistens. Kolonistystemets sammenbrud, den kolde krig, og nu til sidst det socialistiske verdenssystems sammenbrud.

Sammenbruddet kom ikke, fordi socialismen som samfundsform er en utopi eller i modstrid med menneskets egentlige interesser. Tværtimod blev det bevist gennem årtier:

- At hele befolkningen under socialismen kunne opnå basale goder og rettigheder, som ingen anden kendt samfundsform havde kunnet realisere.
- At det var muligt at gennemføre den for et land nødvendige produktion uden en kapitalistklasse, men efter en samfundsmæssig planlægning.

Når det alligevel gik galt denne gang, skyldes det en række såvel indre som ydre omstændigheder:

En afgørende svaghed og fejl var, at kommunistiske partier, som stod i spidsen for opbygningen af socialistiske samfund, lod partierne smelte sammen med statsapparatet. Det medførte, at de kommunistiske partiers opgaver mere blev at sikre produktionsresultater og normydelser end ideologisk og politisk at inddrage befolkningen i løsningen af samfundsproblemerne. Man gav dermed plads til et stadigt voksende bureaukrati og

- at overbevise - ikke at kommandere.

muliggjorde samtidig den ideologiske afvæbning af partierne indefra.

Dertil skal lægges de imperialistiske magters pres på den socialistiske verden. Det spænder fra 14 kapitalistiske landes interventionskrig mod den unge sovjetmagt over 2. verdenskrig, hvor Sovjetunionen alene mistede mere end 20 millioner mennesker og bagefter stod med et totalt ødelagt produktionsapparat til efterkrigstiden og de kapitalistiske landes teknisk-videnskabelige blokade, atomtrusler og våbenkapløb.

Der skal drages erfaringer og lære af socialismens

øjeblikkelige nederlag. Ikke for at skrive socialismens gravskrift, men for at give socialismen en ny start. Det er nødvendigt med et alternativ til det kapitalistiske samfund, som går mod katastrofen og kan trække menneskeheden med sig i sit fald. Det er nødvendigt med et alternativ, som grundlæggende ændrer samfundet og menneskers indbyrdes relationer og sætter en effektiv stopper for den nuværende udvikling. Alternativet er fortsat socialismen.

Monopolkapitalen – som nu tror sig enerådende – viser dagligt, at den hverken kan eller vil løse menneskehedens grundlæggende og stadigt voksende problemer. Problemer, som alle er resultatet af samme kapitalistiske systems hensynsløse udbytning af såvel menneskene som jordens hastigt svindende ressourcer.

Socialismen vil i hvert land finde sin nationale form ud fra de betingelser, som arbejderklassens kampe og landets historiske udvikling har skabt. Vi anerkender derfor ingen "model" for socialismen. Men der findes almenlydige lovmæssigheder for opbygningen af et socialistisk samfund, som er klarlagt og sammenfattet i den marxistisk-leninistiske teori. Det betyder især:

- At de vigtigste produktionsmidler, banker og alle andre finansieringsvirksomheder samt alle samfundsvigtige virksomheder i det hele taget overgår til folkeeje.
- At folket under en bevidst arbejderklassens ledelse erobrer og fastholder den politiske magt.

- At statsapparatet forandres revolutionært fra at være et redskab for monopolkapitalens herredømme til at være det arbejdende folks magtapparat.
- At denne magt bruges til en planmæssig udvikling af samfundsøkonomien som grundlag for en fornyende demokratisk og kulturel udfoldelse for folket.

Det arbejdende folks magtovertagelse og udviklingen af den socialistiske revolution kan antage en mangfoldighed af former alt efter forholdene til forskellig tid og under forskellige nationale og kulturelle betingelser.

Det socialistiske Danmark, vi vil, er et frit og uafhængigt Danmark. Et Danmark, hvor folket bestemmer. Hvor menneskenes udbytning af hinanden er ophørt. Hvor enhver yder efter evne og modtager efter sin indsats.

Det socialistiske Danmark, vi vil, er et Danmark, hvor den samfundsmæssige magt ligger hos arbejderklassen og dens forbundsfæller, og hvor det enkelte menneske samtidig garanteres sin frihed og ret til udfoldelse af sine meninger under ansvar over for en socialistisk grundlov. Vi anser demokratiet, forstået som folkets aktive varetagelse af sine interesser, som en uundværlig del af socialismen.

Det socialistiske Danmark, vi vil, vil være et fredens Danmark, hvis forhold til andre lande bygger på ligeberettigelse og respekt for andres meninger, og hvor vi suverænt træffer afgørelse om egne forhold. Grundlaget vil være arbejderklassens internationale solidaritet for fred, national befrielse og socialisme.

Kommunismen

Kommunisterne har aldrig lagt skjul på, at socialismen kun er det første – omend vigtige – skridt på vejen til kommunismen. At den er indledningen til en langvarig og kompliceret proces. Kommunismen er den samfundsform, som vil afløse socialismen.

Kapitalisme er egoisme. Den private ejendomsret og retten til at spekulere og udbytte andre er den kapitalistiske grundlov. Kommunisme er fællesskab. Det kommunistiske fællesskab har sin baggrund i arbejderklassens nødvendige sammenhold og solidaritet med de svageste og er prøvet i utallige kampe gennem generationer. Der er derfor ikke noget mærkeligt i, at kapitalisme og kommunisme er uforsonlige modsætninger. Mere forskellige livsopfattelser findes ikke.

Kommunismen er fremtiden, fordi kommunisme betyder omsorg for livet og det enkelte menneske. Fordi den endeligt gør op med udbytning og afskaffer klasserne, staten og uligheden mellem mennesker. For første gang vil mennesker selv råde over deres fremtid. Livets goder vil blive fordelt efter princippet: Alle yder efter evne og modtager efter behov. Med kommunismen åbner mennesket for sine muligheder. Det bliver en bedre og lysere tid. En tid, hvor krig og andre menneskeskabte ødelæggelser ikke længere eksisterer. En tid, hvor mottoet er: Alt for mennesket – alt til menneskets gavn.

Kommunistisk Parti i Danmark

Det er mere nødvendigt end nogensinde, at der i Dan-

mark findes et parti, som kan samle de mest bevidste og resolute kræfter i arbejderklassen, og som kan virke som en organiserende kraft i arbejderklassens og folkets kampe. Som er villig til at stille sig i spidsen for disse kampe, hvad enten det gælder de dagsaktuelle spørgsmål eller kampen mod det kapitalistiske system – for socialismen.

Med stiftelsen af Kommunistisk Parti i Danmark findes der igen et sådant parti.

Kommunistisk Parti i Danmark er organisatorisk opbygget på den demokratiske centralismes princip. Det indebærer, at partiets medlemmer til stadighed gennem diskussioner og efterfølgende beslutninger på grundlag af egne og fælles erfaringer skaber forudsætningerne for, at partiet kan handle effektivt som en enhed. Med dette ledelsesprincip sikres, at når beslutningerne er truffet, står hele partiet bag deres gennemførelse.

Kommunistisk Parti i Danmark tager sit udgangspunkt i dansk arbejderklasse og forbinder sig med klassen i dens kampe, problemer og bestræbelser. Partiet forbinder kampen for socialismens ide med den danske arbejderklassens og det danske folks daglige kamp. Kommunisterne vil vedvarende arbejde for at gøre deres parti stærkere og bedre til at tjene arbejderklassens interesser.

Kommunistisk Parti i Danmark er ikke blot et parti på venstrefløj, men vil være arbejderklassens revolutionære parti, som konsekvent bygger på den videnskabelige socialismes ideologi.

Kommunistisk Parti i Danmark er et marxistisk-leninistisk parti, som baserer sit arbejde på arbejderklassen og den kommunistiske verdensbevægelses erfaringer. Sejre såvel som nederlag.

Kommunistisk Parti i Danmark er et selvstændigt og suverænt parti, som betragter samarbejdet og enheden

med andre progressive partier og bevægelser, som meget væsentligt for påny at ændre styrkeforholdet mellem reaktion og fremskridt. Partiet samarbejder internationalt med andre kommunistiske partier og arbejderpartier som led i den globale klassekamp og kampen mod imperialismen og krig – for fred og socialisme.

*at opføre til bevægelse
at organisere bevægelse
at give bevægelsen mål
og retning*

JM

20

Kommunistisk Parti i Danmark
Bladet KOMMUNIST
Frederikssundsvej 82
2400 København NV
Telefon 31868572 og 38882833

Lokalafdeling:

ISBN 87 - 984965 - 0 - 6

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk